

Sygn. akt IV CSK 596/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko Gminie Miasta G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 czerwca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę
5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych publicznoprawnych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), z których pierwsze wiąże się z potrzebą wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji w sytuacji zgłoszenia w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. oraz wyjaśnienia, czy w związku z tym wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia zarzutów apelacji nie skutkuje obowiązkiem przeprowadzenia przez sąd drugiej instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku, a drugie z potrzebą wyjaśnienia, czy w ustalonym stanie faktycznym powód może dochodzić wyłącznie roszczeń na podstawie art. 36 i 37 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz czy uprawnione jest dochodzenie przez niego roszczeń również na podstawie art. 224, 225 i n. k.c.

Zgodnie z ustaloną linią orzecniczą powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jureddyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen

prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało, a samo zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącą problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Powód wprawdzie powołał się na przepisy prawa, w związku z którymi pozostaje sformułowane przez niego zagadnienie, jednakże nie przedstawił jakiegokolwiek wyводу wskazującego na możliwość rozbieżnej interpretacji tych przepisów. W orzecznictwie i doktrynie nie budzi żadnej wątpliwości teza, że sąd drugiej instancji ma obowiązek własnej oceny materiału dowodowego w celu dokonania ustaleń faktycznych, co jednak nie oznacza, że sąd ten nie może ograniczyć się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zaakceptowania ustaleń i wyników oceny dowodów sądu pierwszej instancji, jeśli w całości się z nimi zgadza.

Zagadnienia pozostającego w związku z wykładnią art. 36 i 37 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i art. 224, 225 i n. k.c. powód w ogóle nie uzasadnił, zakładając zapewne, że wystarczające w tym zakresie będzie uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej. Tymczasem podstawy skargi kasacyjnej na etapie przedsądu nie są przez Sąd Najwyższy badane, z tej między innymi przyczyny, że do ich oceny powołany jest inny skład Sądu.

Skarżący powołał się również na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), której jednak w ramach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wcale nie uzasadnił.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 § 1, art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.

a

aj